ਸ੍ਰਸ਼ਿਟ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਥਾਨ

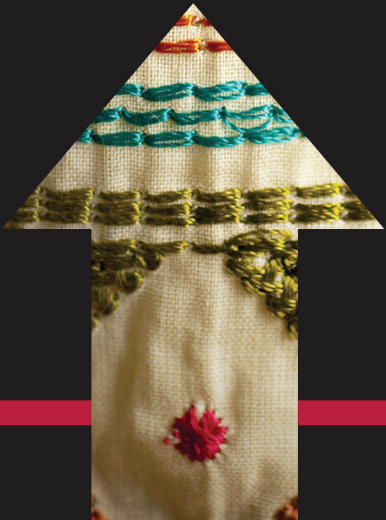

True Path to God

3

ਲੇਖਕ ਡਾੱ. ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਗੈਂਗਰ

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਥਾਨ

ਲੇਖਕ

ਡਾੱ. ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਗੈਂਗਰ

Punjabi

Creation and Man’s Place in the World

Copyright © 2013

Published by True Path to God | www.truepathtogod.org

True Path to God is a ministry reaching out to our neighbours of East Asian background. For more information, see “About Us” on our website.

All scripture quotations are from The Holy Bible—Punjabi – CL published by The Bible Society of India,, 206 Mahatma Gandhi Road, Bangalore – 560 001 – India.

This booklet, as with all in this series, was written in English and translations into Punjabi by a team of translators. It is also being made available in Punjabi, Hindi, Marathi, Nepali, and Urdu.

Library and Archives Canada Cataloguing in Publications
Gangar, Dr. Kuldip Singh 1950-
Includes bibliographical references
ISBN 978-0-9919134-2-8
1. Bible—Doctrine—Anthropology.
2. Bible—Doctrine—Creation. I. Title.

ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ

ਜਾਣ ਪਹਿਚਾਣ | 07

1 ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਉਤਪਤ | 11

2 ਉਤਪਤ 1-2 ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਕੀ ਹ | 13

3 ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ | 17

4 ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ | 23

5 ਮਨੁੱਖ, ਉਸਦਾ ਪਰਿਆਵਰਣ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਮ | 33

6 ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ | 41

7 ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਣਾ ਹੈ | 45

ਸਿੱਟਾ | 35

ਜਾਣ-ਪਹਿਚਾਣ

ਪੁਸਤਿਕਾਂ ਦੀ ਇਸ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ (ਉਸਦੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ) ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ, ਇਸ ਪੁਸਿਤਕਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਥਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਾਇਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸ਼ਿਕਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਵਚਨ, ਦੋਸ਼ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਅਚੂਕ ਵਚਨ ਮਾਨਤਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਮੈਂ ਉਤਪਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਰਾਂ ਧਿਆਯੋਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮਾਨਤਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਏਤੀਹਾਸਿਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਮਿਥਕ ਜਾਂ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਸੀ ਉਤਪਤ 1-2 ਅਧਿਆਏ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ “ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬਸਤਰ” ਕਹਲਾਉਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਹੈਂਸ ਕਰਿਸ਼ਿਚਇਨ ਏਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਹੈ ਜੋ ਏਂਡਰਸਨ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ ਸਮਰਾਟ ਹੈ, ਜਿਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ-ਰੂਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਦਿੱਨ ਦੋ ਠਗ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੂਟ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸੂਟ ਦੀ ਖੂਬੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ

ਦਿਖਾਇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲਈ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਉਹ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਹੋਉਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਕਕਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਣਗੇ ਉਹ ਲੋਕੀ ਉਸਦੇ ਬਫਾਦਾਰ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਹ ਠਗੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਚਾਨਦੀ ਦਾ ਤਾਗਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਥੈਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਦੇ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕੀ ਜਾ ਦੇ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਕੈਵੇ ਉਸਦਾ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਸੂਟ ਤੈਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕੀ ਜਾ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਡਰ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਲਈ ਨਾਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸੱਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਬਹਾਨਿਆ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਅਦਭੁਤ ਅਤੇ ਖੁਬ ਸੁਨਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਵੀ ਦੇਖਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲਈ ਨਾਲਾਇਕ ਜ਼ਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸੂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁਲੂਸ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਨੰਗਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਲੋਕੀਂ ਇਸ ਲਈ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਕਿਹਾ ਜਾਉਗਾ ਜਦੀ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਇਸ ਸੂਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਚੀਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ "ਸਮਰਾਟ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਹੈ!" ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਰੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਉਸ ਦਿੱਨ ਇੱਕ ਸਬਕ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਠੀਕ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਸਲਈ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਕਿ ਇਹ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਤਪਤ ਦੇ 1 ਅਤੇ 2 ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਚਨ ਵਲੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਚਲਾਕ ਲੋਕ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮਾਂ ਤੋਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਹ ਅਤੇ ਉਹ "ਸਧਾਰਣ" ਜਾਂ "ਵਚਨ ਦੇ ਗਿਆਨੀ"

ਨਹੀਂ ਕਹਲਾਏ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਹੈ ਉਹੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਜੇਕਰ ਉਹ ਲੋਕੀ ਬਹੁਮਤ ਵਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮਾਣਾਗੇਂ।

1

ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਉਤਪਤ

ਉਤਪਤ ੧:੧ "ਆਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ।"

ਇਹ ਬਾਇਬਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਕਯ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਸਤਿਤੱਵ ਦਾ ਦਲੀਲ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਭਜਨ 14:1)। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਅਸਤਿਤੱਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹ ਆਯਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀਂ ਕਿ "ਸ਼ੁਰੁਆਤ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ ਸੀ", ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿਸਫੋਟ ਵਲੋਂ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਬੋਲਣ ਵਲੋਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ, ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੂਝਵਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਜਾਂ ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਝ ਕਚੇ-ਮਾੱਲ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਚੇ-ਮਾੱਲ ਉੱਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਚੇ-ਮਾੱਲ ਦਾ ਵਰਤੋ ਕਰਕੇ ਉਸ ਚਿਜ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਬਣਾਉਣ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਲੋਂ ਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਇੱਕ ਕਹਾਵਤ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ

ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, "ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ, ਕਦੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਤਾਂ ਫਿਰ "ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ" ਜਗਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜਵਾਬ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਕਿ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੀ ਚਿਜ ਦੀ ਸਿਰਸ਼ਟੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਉਹ ਕੇਵਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਕਚੇ-ਮਾੱਲ ਨੂੰ ਇਸਤੀਮਾਲ ਕਰ ਦੂਜੀਆ ਚਿਜਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਹਾ, ਕਿ "ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ!" ਸਹਿਜ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਅਸਫਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ, ਕਦੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਅਸੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਈ, ਲੇਕਿਨ ਉੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਬਾਇਬਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਣ ਵਲੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ੧੧:੩ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਭ, ਜੋ ਹੁਣ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਾਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ।"

ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? "ਉਤਪਤ 1:1 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਲ! ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਵਿੱਚ ਗੰਢਿਆ ਹੋਕੇ ਬੰਨ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਕੂਚ 20:11 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਛੇ ਦਿੱਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿੱਨ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਛੇ ਦਿੱਨ ਵਿੱਚ, (1) ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਚਿਜ਼ ਤੋਂ ਇਸ ਨਿਰਜਨ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ...। (2) ਇਸ ਨਿਰਜਨ ਧਰਤੀ ਨੂੰ, ਬੂਟੇ, ਪਸ਼ੁ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਲਈ ਰਹਿਣ ਲਾਇਕ ਇੱਕ ਸੁਵਿਅਵਸਿਥਤ ਰਾਜ ਹੋਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ (3) ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਫਿਰ ਬਾਦ ਤੋਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਅਦਨ ਦੀ ਬਗੀਚੀ

ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ।1 ਅਸੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦਿੱਨਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂਗੇ।

ਉਤਪਤ ਦੀ ਇਹ ਪਹਲੀ ਆਯਤ ਗਲਤੀਆਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ *ਭੌਤਿਕਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਦਾਰਥ ਸਦੀਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਲੀਲ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਮੰਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਇਕ ਬਡੇ ਧਮਾਕੇ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਆਇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। *ਭੌਤਿਕਵਾਦ* ਸਿਫ਼ਰ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋਡ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਇਬਲ ਇਸ ਖਾਮੀਂ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਇਹ *ਨਾਸਿਤਕਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਮਾਨਣ ਦਾ ਮਤਲੱਬ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਦੇ ਇਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੀਮੀ (ਗਤੀਹੀਣ) ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਰੀਆ ਬੂਟੀਆਂ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤੀਜਾ, ਇਹ *ਬਹੁਈਸ਼ਵਰਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਕ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਕਈ ਲੋਕ ਧਰਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਈਸ਼ਵਰਵਾਦ ਆਦੀਕਾਲ ਦੀ ਆਦਿਮ ਸਚਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕਇਸ਼ਵਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੇ ਇਸ਼ਵਰਾਂ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰ (ਕੌਮ) ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੋਚ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਹੱਤਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਸਚਾਈ ਏਕੇਸ਼ਵਰਵਾਦ ਹੈ – ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਣਾ। ਬਾਇਬਲ ਸਾਫ਼ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਵਲੋਂ ਸਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਈਸ਼ਵਰਵਾਦ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ।

ਚੌਥਾ, ਇਹ *ਸਰਵਰਇਸ਼ਵਰਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਦੈਵੀਏ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਇਸ਼ਵਰਵਾਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਰਹਰਾਂਡ ਕਦੇ ਬਣਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਵਇਸ਼ਵਰਵਾਦੀ ਇਹ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਰਹਮਾਂਡ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਸ ਬਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆ ਵਲੋਂ ਵੱਖ ਇੱਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੈ।2

ਪੰਜਵੇਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ *ਨਿਅਤੀਵਾਦ* ਜਾਂ *ਭਾਗਵਾਦ* ਹੈ, ਜੋ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਆਣਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਸਿਰਫ ਹੈ। ਸੰਜੋਗ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਇੱਕ ਗਣਿਤੀਏ ਅਵਧਾਰਣਾ ਹੈ।

ਛੇਵਾਂ, ਇਹ *ਦਵੈਤਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰਹਮਾਂਡ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੋਨੋਂ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਵਲੋਂ ਨਾਲ ਨਾਲ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਆਯਤ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਵਲੋਂ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਹਮਾਂਡ ਨੂੰ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਸਾਮਗਰੀ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਮਗਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਸੱਤਵੇਂ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ, ਇਹ *ਵਿਕਾਸਵਾਦ* ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲੀ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਨਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਾਸਤਵ ਮਤੱਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਥੇ ਪ੍ਰਜਾਤਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਤੇਜ ਲਾਇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇਕ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਲੰਬੇ ਸਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤਾਰਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੂਸਰੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਵਿੱਚ

ਵਿਕਸਿਤ ਹੁਈ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਰੇਪਟਾਈਲ (ਜੇੜੇ ਨਾ ਤੋ ਪੰਛੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਨਰ ਹੈ ਉਦਾਹਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾੱਪ, ਮਗਰਮਛ ਅਤੇ ਛਿਪਕਲੀ ਜੈਸੇ ਜਾਣਵਰ ਤੋਂ) ਵੱਲੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।3 ਅਸੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਵਿਕਾਸ ਇੱਕ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੋਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਤੋਂ ਕੁੱਤਾ, ਭੇਡਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਯੋਟ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਪਰਵਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਆਜਾਦ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਜਨਣ ਪਰਕ੍ਰੀਆ (ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ) ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤੇ, ਲੂੰਬੜੀ, ਇੱਕ ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਨਵਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ, ਭੇਡਿਏ, ਅਤੇ ਕੋਯੋਟ ਦੇ ਪਰਵਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਨਣ ਨਹੀਂ (ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ) ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"4 ਕੁੱਝ ਮਸੀਹੀ ਏਕਇਸ਼ਵਰਵਾਦੀ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਫੜ ਕਰ ਰੱਖੇ ਹਾਂ।

ਵੋਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

> "ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਕਾਸ ਨਾਸਿਤਕ ਹੈ, ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ... ਤਦ ਵੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਾਸ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਜਿੰਦਾ ਵਸਤਾਂ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਕਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਆਸਿਤਕ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਕਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਦਦ ਬਿਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ "ਵਿਕਾਸ" ਵਲੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸਨ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਆਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ... ਜਿਹੜ੍ਹੇ ਇਹ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਉਸਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।" ਅਤੇ ਜੋ "ਉਸਾਰੀ" ਅਤੇ "ਵਿਕਾਸ" ਦੀ ਅਸਲੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਨਹੀਂ

> ਸੱਮਝਦੇ ਹੈ। ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਦਭੂਤ ਕੰਮ ਵੱਲੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੀ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਪਰਿਕ੍ਰੀਆ ਵੱਲੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਕਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਚੋਰ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਵਲੋਂ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ।5

ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਅੰਤਰ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਵਲੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਨਣ ਵਰਗਾ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਬੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ!

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ੨:੧੪,੧੫ "ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤਾਨ ਵਿਚ ਲਹੂ ਅਤੇ ਮਾਸ ਦੀ ਸਾਂਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਬਣਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਂਝ ਰੱਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਂਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੌਂਤ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵਣ ਭਰ, ਮੌਂਤ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਦਾਸ਼ਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।"

2

ਉਤਪਤ ੧-੨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਕੀ ਹੈ?

ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀ ਇਕ ਅਵਸਥਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਾਂ ਕੀ ਕਿਵੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਜਿਵੇਂ "ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬਸਤਰ" ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਉਧਾਰਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਿੱਧਾਂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ: (1) ਅੰਤਰਾਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ, (2) ਦਿੱਨ ਉਮਰ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ, (3) ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਪਰਕਲਪਨਾ, ਅਤੇ (4) ਛੇ ਦਿੱਨ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ।[6]

ਅੰਤਰਾਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ ਉਤਪਤ 1:1 ਅਤੇ 1:2 ਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮਆਦ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਰਚਨਾ ਦਾ ਨੀਆਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੀਵਾਸ਼ਮ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿੱਧਾਂਤ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀ ਉਤਪਤ 1:3 ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿੱਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਨਿਰਮਿਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੁਆਤ ਕਰਦੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤੱਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਧਰਤੀ ਪੁਰਾਨੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ *ਸਕੋਫੀਲਡ ਸੰਦਰਭ ਬਾਇਬਿਲ* (1909) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੀ, ਜੇੜੀ ਉਤਪਤ 1:2 ਪਦ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ: "ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬੇਡੌਲ ਅਤੇ ਉਜੜਿਆ ਗਈ ਸੀ, (ਕਿਉਕਿ ਸਕੋਫਲਿਡ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਪਹਲੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਿਆ ਕਿਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਦ ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਦੁਨਿਆ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ) ਅਤੇ ਅਥਾਹ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਤ੍ਹਾ ਉੱਤੇ ਅੰਧਿਯਾਰਾ ਸੀ,

ਕਿੰਗ ਜੇਮਸ ਅਨੁਵਾਦ ਉਤਪਤ 1:28 ਵਿੱਚ ਇਸਤਿਮਾਲ ਕਿਤੇ ਸ਼ਬਦ "ਫਿਰ ਤੋਂ ਭਰਨਾ" ("ਫਲਵੰਤ ਹੋਣਾ, ਵੱਧਦੇ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦੋ") ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਿੱਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੇਸ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ, "ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਕੇਵਲ ਇਹ ਮਤਲੱਬ ਹੈ "ਭਰਨਾ"। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦਕੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਲੋਕੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਖਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਵਲੋਂ ਭਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।"[7] ਇਹ ਬੋਲਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀ ਹੋਉਗਾ ਕਿ "ਬੇਕਾਇਦਗੀ ਵਲੋਂ ਵਿਸ਼ਵਵਿਅਵਸਥਾ" (ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਵਲੋਂ ਸਭ ਕੁੱਝ) ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਲੋਂ ਕੁੱਝ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਸੰਪੂਰਣ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤਰਾਲ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਵਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਸਿਖਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਲੰਬੇ ਸਮਾਂ ਵਲੋਂ ਜੀਵਾਸ਼ਮਾਂ ਦਾ ਅਸਤਿਤੱਵ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਤਪਤ 1:2 ਸਾਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

.ਦਿੱਨ ਉਮਰ ਦਾ ਸਿੱਧਾਂਤ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ਼ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਦਿਨ" ਲਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਤਲੱਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਇਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਸਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਿਚਤ ਮਿਆਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਦਿਨ" ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਸੰਦਰਭ ਵਲੋਂ ਇਹ ਤੈਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਗਈ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਵਚਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿੱਖਿਆ ਵਲੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਹਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਨਿਮਨ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਢੰਗ ਵਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਰ ਰੋਜ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਣ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਸੀ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਦੇ ਇਸ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣਗੇ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਹੈਂਪਡਮ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ। (ਸਾਡੇ ਲਈ) ਇਸਦਾ ਅਸਲੀ ਮਤਲੱਬ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਫੁਟਬਾਲ ਟੀਮ ਨੇ ਹੈਂਪਡਮ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ, ਗੱਲਾਸਗੋ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਫੁਟਬਾਲ ਟੀਮ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਜਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਇਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਮਤਲੱਬ ਹੋ, ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਮਤਲੱਬ ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਾਸਕਰ ਜੇਕਰ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦਾ ਮਤਲੱਬ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਫੌਜ, ਸਕਾਟਿਸ਼ ਹਾਂਕੀ ਟੀਮ ਜਾਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਗੇਂਦ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਨਾ ਮਤਲੱਬ ਲਾਠੀ ਵਲੋਂ ਮਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੈਂਪਡੇਨ, ਹੈਂਪਟਨ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਮੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਜੋ ਹੈਂਪਟਨ ਕੋਰਟ, ਸਾਉਥੈਂਪਟਨ ਜਾਂ ਨਾਰਥੰਪਟਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਖਿਪਤ ਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਅਸੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਵਾਕ ਦਾ ਮਤਲੱਬ "ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ" ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਗੇਂਦ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਟੀਮ ਨੇ ਨਾਰਥੰਪਟਨ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜਾਂ ਦੀ ਹਾਂਦੀ ਟੀਮ ਦੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ ਵਲੋਂ ਪਿਟਾਈ ਕੀਤੀ।"8

ਰਾਬਰਟ ਰੇਮੰਡ 14 ਕਾਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਉਤਪਤ 1 ਵਿੱਚ "ਦਿਨ" ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਿਦਕ ਦਿੱਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਹੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਰੰਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਬਰਾਨਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਨ (yom) ਹੈ, ਜੋ ਬਾਇਬਿਲ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ 2225 ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿੱਨ ਲਈ ਬਤਾਉਣਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਦੁਆਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਉੱਥੇ

ਸ਼ਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਵੇਰੇ ਹੋਏਆ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦਿੱਨ ਹੋ ਗਿਆ (ਉਤਪਤ1:5,8,13,19,23,31)। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਛੇ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਗਲਤ ਮਤਲੱਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਉਤਪਤ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਿੱਨਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਉਤਪਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗਿਣਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (1:5,8,13,19,23,31; 2:2-3)। ਜਦੋਂ ਵੀ "ਦਿਨ" ਇੱਕ ਮੁੱਖਰੂਪ ਵਲੋਂ (ਇੱਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ, ਆਦਿ) ਜਾਂ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ (1,2,3 ਆਦਿ) ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਬਿਦਕਦਿੱਨ ਦਾ ਇੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿੱਨ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁੱਝ ਵੀ ਹੋਰ ਮਤਲੱਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।9

ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ "ਦਿੱਨ" ਦਾ ਮਤਲੱਬ "ਯੁਗ" ਵਲੋਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇੱਥੇ ਉਤਪਤ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਯਰੀਹੋ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਯਹੋਸ਼ੂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕੱਟਣ ਨੂੰ ਛੇ ਸਦੀ, ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦਿੱਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਤਿੰਨ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਦਾ ਹੋਣਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਤਲੱਬ ਨੂੰ ਪਾ ਦਿਓ! ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਲੇਕਿਨ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਾ ਵਿਗਿਆਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਨਾਈ ਗਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਰਚਨਾਕਾਰ ਨੇ ਆਪ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਤਪਤ 1 ਅਤੇ 2 ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਕਥਾ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮਿਸ਼੍ਰਣ ਹੈ। ਰਿੰਡਰਬੋਸ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਉਤਪਤ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕੀਤੀ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਬਲਕਿ ਇਹ ਸਾਤ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਡ੍ਰਾਮਾ ਦਾ ਵਿਵਰਣ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਇਸ ਵਚਨ ਦੇ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤ: ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਨ ਸਨ।10 "ਇਹ ਸਿੱਧਾਂਤ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਤਪਤ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨੂੰ

ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਡਾ ਧਮਾਕਾ ਬਰਹਮਾਂਨਡ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਣ ਲਈ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਧਾਂਤ ਬਾਇਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮੱਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਤ 1 ਅਤੇ 2 ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਇਬਲ ਦੇ ਨਿੱਚੇ ਲਿਖੀਂ ਆਯਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਣਿਡਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੂਚ ੨੦:੧੧ “ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਵਰਗ, ਧਰਤੀ, ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਬਤ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ।”

ਕੂਚ ੩੧:੧੭ “ਇਹ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਇਸਰਾਈਲੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਵਰਗ ਤੇ ਧਰਤੀ ਉਤਪਨ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਸਾਤਵੇਂ ਦਿਨ ਆਰਾਮ ਕਰਕੇ ਸੁੱਖ ਪਾਇਆ।”

ਇਹ ਸਰੀ ਆਯਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲੱਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਦਿੱਨ, ਸ਼ਾਬਿਦਕ ਦਿੱਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ ਏੱਕ ਕਲਪਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿੱਨ ਹੁੰਦੇ।ਜੇਕਰ ਦਿੱਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਕੰਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸਚਮੁੱਚ ਛੇ ਦਿੱਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿੱਨ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇਬਰਾਨੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੁਆਰਾ ਖਣਿਡਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਤੋ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਔਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਗ੍ਰੰਥ ਵਲੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਲੋਂ ਸਿਰਫ ਕੁੱਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਖਰੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਤ ਦੇ ਦਿੱਨ ਵਾਸਤਵਿਕ ਦਿੱਨ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮਤਲੱਬ ਉੱਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਬਾਇਬਿਲ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਉਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ

ਹੈ, ਅਰਥਾਤ "ਦਿਨ" ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਮਤਲੱਬ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਬਚਨਾਂ (ਕੂਚ 20:11, 31:17; ਮੱਤੀ 19:4-5; ਮਰਕੁਸ 10:6) ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਵਿਕਾਰ ਕਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਕਥਨਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਬਾਇਬਲ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ। ਪਰ ਬੱਚਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥਾਮੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਾਰਲਸ ਸਪਰਜਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਮੈਂ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੱਚ ਨੂੰ ਮਜਬੂਤੀ ਵਲੋਂ ਥਾਮੇ ਰਹੋ, ਤਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਦੂਰ ਕਰਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਿਚਕਿਚਾਓ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਕਰਣ ਵਲੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਭੀ ਕੀਮਤ ਕਿਯੋਂ ਨਾ ਚੁਕਾਨੀ ਪਵੇ।[11]"

3

ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੋਫੇਸਰੋਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਉੱਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਖਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ, "ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਂਦਰ ਨਹੀਂ ਬਨਾਨੇਂ ਦਿਓ।" "ਇਹ ਇਕ ਬਡੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤਾਂ ਨੇ ਵਿਕਾਸਵਾਦ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਰਹਰਾਂਡ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੁਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਦੀਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀ ਉਤਪਤ 1 ਅਤੇ 2 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ ਤੱਕ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉੱਤੇ ਅਸੀ ਇੱਕ ਆਰੋਹੀ ਪੈਮਾਨੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਲੋਂ ਮਨੁੱਖ ਆਇਆ।

ਅਸੀਂ 9 ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ "ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਿਹਾ," (ਉਤਪਤ 1:3, 6,9,11,14,20,24,26,29) ਜੋ ਅੱਗੇ ਜੀਵਨ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, "ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਓ ਅਸੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਣਾਇਯੇ" (ਉਤਪਤ 1:26)। ਕੁੱਝ ਅਨੋਖੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਏਸ਼ਵਰੀਏ (ਤ੍ਰਿਇਕਤਾ) ਸਲਾਹ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ

ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀ ਉਤਪਤ 1:24-25 ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

ਉਤਪਤ ੧:੨੪-੨੫ "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪਸ਼ੂ, ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣ"- ਤਾਂ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ, ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗਾ ਲਗਾ।"

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, "ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ" ਇਹ ਪੰਜ ਵਾਰ ਇਨ ਆਯਤਾਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਅਸੀਂ ਉਤਪਤ 1:26 ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

ਉਤਪਤ ੧:੨੬ "ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਹਵਾ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ।"

ਇੱਥੇ ਅਸੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, "ਆਪਣੀ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਬਨਾਏ ਗਏ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪਤਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਕਈ ਲੋਕੀ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਸੁਭਾਅ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਲਈ ਲੜਦੇ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬੱਚੀਆਂ ਦੀ ਹਤਿਆਵਾਂ ਕਰ ਦੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਤਪਤ ਸਿਖਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਅਨੋਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਉਸਦਾ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ

ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਜਾਂ ਬੂਟੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮਾਣਤਾ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਕਾਸ ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਿੰਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇੱਕ ਏਕਲ ਕੋਸ਼ਿਕਾ ਵਲੋਂ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਬਾਇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਖਣਿਡਤ ਕੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈ।

ਆਓ ਜੀ, ਅਸੀ ਜਾਣ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ।

ਉਤਪਤ 2:7 "ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਾਮਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਾਡ ਫੂਕ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਜੀਉਂਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਣ ਗਿਆ।"

ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀ ਇਹ ਗੱਲ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉਤਪਤ 2 ਦਾ ਉਸਾਰੀ (ਜੈਵੇ ਕਿ ਕੁੱਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਬਲਿਕ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਟੀਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ। ਦੂਜਾ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ "ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਤੋਂ" ਨਹੀਂ, ਵਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਲੋਂ ਬਣਾਏ ਕੱਚੇ ਮਾਲ ਦਾ ਵਰਤੋ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ: "ਜਮੀਨ ਦੀ ਮਿਟਟੀ ਵਲੋਂ।" "ਇਸ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ" ਜਮੀਨ ਦੀ "ਮਿਟਟੀ" ਵਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਸਾਡਾ ਉਸਦੇ ਨਿਰਜੀਵ-ਪਰਿਆਵਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਆਪਣੇ ਸਜੀਵ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਚਿਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਰਚਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹੈ।

ਡੋਨਾਲਡ ਮੈਕਲੌਇਡ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

> "ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਤਾਰਕਿਕ ਪਰਿਕ੍ਰੀਆ ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿੱਟਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਉਹਨਾ ਦੂਜੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਲੋਂ

> ਵਿਕਾਸਿਤ ਹੈ। ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵਿਕਾਸਵਾਦ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਆਪਣੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸਮਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਬਤਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਵਰਤੋ ਕੀਤਾ ਹੈ: ਕਈ ਮਾਅਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਨਿਕਕੀ ਕਾਰ, ਇੱਕ ਡਬਲ ਡੇਕਰ ਬਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਡਬਲ ਡੇਕਰ ਬਸ ਇਕ ਸਵੈਭਾਵਕ ਬਦਲਾਵ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਿਤ ਦੀ ਗਈ ਹੋ, ਭਲੇ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ।12

ਚੌਥਾ, ਇਸ ਅਸਾਮਨਤਾ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਜਿੰਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਕਾਰਿਆ: “ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਜਿੰਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰੇ” (ਉਤਪਤ 1:24)। ਇਹ ਸਚਾਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤੁਵਾਂ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਲਾਈ ਗਈਂ।

ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਵਲੋਂ ਮਿਟਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੰਜਵੇਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਂਸ ਫੂਕ ਦਿੰਦਾ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਧਰਮ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਮੌਤ ਵਲੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨਿਤਮ ਦਿੱਨ ਵਿੱਚ ਜੁਆਇਆ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਛਠੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਦੁਆਰਾ ਗੰਢਿਆ ਸਰੀਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਂਸ ਨਹੀਂ ਫੂੰਕੀ ਇਹ ਬੇਜਾਨ ਸੀ। ਕੁੱਝ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੁੰਮਣ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਦਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਾਂਨ ਮਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹੈ, "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾੱਰਵਾਇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਆਪਣੀ ਉਤਪਤ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।13 "ਜਦੋਂ ਵਲੋਂ ਉਤਪਤ 2:7 ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ "ਜਿੰਦਾ ਆਤਮਾ" ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਉਤਪਤ 1:24 ਵਿੱਚ "ਜਿੰਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ" ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੁੱਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ।

ਜੇ. ਜੀ. ਵੋਸ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

> ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸਿਰਫ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ "ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਂਸ ਫੂੰਕੀ।" ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਲੋਂ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਸ਼ੁਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਬਾਇਬਿਲ ਦੇ ਹੋਰ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੂਹ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭੋਪਦੇਸ਼ਕ 3:21 ਦੀ ਤੁਲਣਾ: "ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਉੱਤੇ ਦੇ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਅਤੇ ਪਸ਼ੁ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦੇ ਵੱਲ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਭੌਤਿਕਵਾਦ ਇਹ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਭ ਕੁੱਝ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਇਬਿਲ ਠੀਕ ਇਸਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਸਿਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਿੰਦਾ ਰੂਹ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਮਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।14

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਂਤਵਾ, ਇਥੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਇੱਕ ਜਿੰਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਫੂੰਕੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤੁਲਣਾ ਵਿੱਚ ਨਿਮਨ ਸੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਉੱਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ "ਜਮੀਨ ਦੀ ਮਿਟਟੀ" ਵਲੋਂ ਬਣੇ ਉਸ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਂਸ ਨਹੀਂ ਫੂੰਕੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮਿਟਟੀ ਦਾ ਢੇਲਾ ਬਣਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ! ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਅਨੋਖੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀ ਤੀਵੀਂ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਉੱਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੀ ਲਜਵਾਬ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹਵਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਲੋਂ ਵੱਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖ ਸੱਕਦਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਠੀਕ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਣ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮਾਂ ਤੱਕ ਚਲਾ ਹੋਉਗਾ। ਰੋਬਰਟ ਰੇਮੰਡ ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ, "ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਦੈਵੀਏ ਉਦੇਸ਼ ਆਦਮ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਉੱਤੇ, ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ, ਜਬਰ ਦਸਤੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਇਸ ਨਿਮਨ ਦਰਜਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕਿੰਹੀਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।[15]

ਅਸੀ ਉਤਪਤ 2:20 ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀਏ:

ਉਤਪਤ ੨:੨੦ "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀ ਨੇ ਹਰ ਘਰੇਲੂ ਪਸ਼ੂ, ਹਵਾ ਦੇ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਨਾਂ ਰਖਿਆ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਅਜਿਹਾ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੱਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਨੋਖਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹਵਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਤਪਤ ੨:੨੧ "ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਉਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਘੱਲੀ। ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਪਸਲੀ ਕੱਢ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਪਸਲੀ ਦੀ ਥਾਂ ਮਾਸ ਭਰ ਦਿੱਤਾ।"

ਹਵਾ ਦੀ ਉਸਾਰੀ, ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮਾਨਨੇ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਦਮ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਵਾ "ਜਮੀਨ ਦੀ ਮਿਟਟੀ" ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਪਸ਼ੁ ਵਲੋਂ ਵਿਕਾਸਿਤ ਹੁਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਸਲੀ ਵਲੋਂ ਬਨਾਇ ਗਈ ਹੈ। "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ, ਆਦਮ ਸੰਪੂਰਣ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਆਧਿਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਨਿੱਧੀ ਸੀ।"[16] ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸਦੀ ਹਡੀ ਵਿੱਚ ਦੀ ਹਡੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚ ਦਾ ਮਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਈ. ਜੇ ਯੰਗ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

> "ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਾਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਦਸੱਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਕਰਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਸ ਇਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ

> ਵਿੱਚ ਬੱਦਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਰੂਪ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਉਹੂੰ ਇੱਕ ਇੰਸਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। *ਲੇਕਿਨ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਇਬਿਲ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਉੱਤੇ*
> *ਭਰੋਸਾ ਕਰਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।*"[17]

ਕੁੱਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸੱਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੈਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਜੇ. ਗਰੇਸ਼ਮ ਮੈਕੇਨ ਦੀ ਦਲੀਲ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਸਮਾਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਉਣ ਵਲੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ – ਅਰਥਾਤ ਕੁੰਵਾਰੀ ਮਰਿਅਮ ਦੇ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਅਲੌਕਿਕ ਗਰਭਧਾਰਨ ਹੋਣਾ। ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:

> "ਇਸ ਵਲੋਂ ਕੀ ਸਿੱਟਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ਼ ਨੂੰ ਦਲੀਲ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਪਸ਼ੁ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਲਈ ਦਲੀਲ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? {ਇਹੀ ਹੈ, ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਂਦਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ}। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿਉਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ, ਆਪ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਲੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸੰਪੂਰਣ ਕਹਲਾਣ ਵਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ, ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇਹ ਕਹਿ ਸੱਕਦੇ ਹਨ ਕਿ

> ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਬਡਾ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ { ਅਰਥਾਤ, ਯਿਸੂ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲੱਗਦੇ ਹੈ}। ਇਹ ਇੱਕ ਜਬਰਦਸਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
>
> ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੱਤੀ ਅਤੇ ਲੂਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਏ ਦੀ ਇਸ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਿਛਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਲੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸਚਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕੁੰਵਾਰੀ ਮਰਿਅਮ ਦੇ ਕੁੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਲਾ ਗਰਭਧਾਰਨ ਹੋਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਇੱਕ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕੰਮ ਸੀ।"[18]

ਅਸੀ ਬਾਇਬਲ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਸਵਾਦ ਦੇ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਫੜ ਕਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸੱਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਝੂਠਾ ਹਾਂ। ਅਸੀ ਇਸ ਐਲਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ੧੧:੩ "ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਭ, ਜੋ ਹੁਣ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਾਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ।"

4

ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਣ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬਲਿਕ ਉਸਨੂੰ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਮਨੁੱਖ, ਆਮ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦਾ ਵਰਤੋ ਵਾਲਾ, ਘੁਰਘੁਰਾਨੇ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸੰਵਾਦ ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥਾਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇ ਰੂਪ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬਾਇਬਿਲ ਸੰਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਇਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ "ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ" ਸੀ (ਉਤਪਤ 1:31)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਮੂਲ ਰਚਨਾ ਦਾ ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ ਚਿਤਰਣ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਜ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਿਥਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।

ਬਾਇਬਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਨਿੱਚੇ ਲਿਖੀਂ ਆਯਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ:

ਉਤਪਤ ੧:੨੬ "ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਧਰਤੀ ਤੇ

ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਹਵਾ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਉਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ।"

ਉਤਪਤ ੯:੬ "ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਉਤਪਤ 9:6 ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਬਦ ਤੀਵੀਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਿਕ ਸਿਰਫ ਆਦਮੀ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡੇ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿ ਹੁਣੇ ਤੱਕ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤੁਲਣਾ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਆਂਕ ਕਰ ਗਰਭਪਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਚਾਨਾਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਹਮਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਵਲੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਆਦਮੀ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਨਾਏ
ਗਏ ਹਨ। 1ਕੁਰਿਨਿਥਯੋਂ 11:7

੧ਕੁਰਿਨਿਥਯੋਂ ੧੧:੭ "ਹਾਂ, ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਇਸ ਢੱਕਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਔਰਤ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਆੱਯਤ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਅਤੇ ਅਰਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਚਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਲੋਂ (ਆਯਤ 3 ਵਿੱਚ) ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਆਦਮੀ ਔਰਤ ਦਾ ਸਿਰ ਹੈ", (9 ਆਯਤ ਵਿੱਚ) ਹੈ, ਕਿ "ਆਦਮੀ ਵਲੋਂ ਔਰਤ ਬਨਾਈ ਗਈ, ਨਾ ਦੀ ਔਰਤ ਵਲੋਂ ਆਦਮੀ, "ਅਤੇ (ਪਦ 9) ਹੈ ਕਿ "ਆਦਮੀ, ਔਰਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਆਦਮੀ ਲਈ ਔਰਤ। ਅਜਿਹੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਪਦ 7 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾੱਨ ਮਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੀਵੀਂ ਉੱਤੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਗਵਾਈ ਕਰਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਜੋਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿ ਉਹ

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਤਪਤ 1:27 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਮਤਲੱਬ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।"[19] 1ਕੁਰਿਨਿਥਯੋਂ 11:3 "ਵਿੱਚ ਪੌਲੂਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਜਾਨ ਲਓ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਿਰ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਔਰਤ ਦਾ ਸਿਰ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ। "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਲਈ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨਿਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤ੍ਰੀਏਕਤਾ ਦੇ ਦੂੱਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਾਂ, ਲੇਕਿਨ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ –ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਵਾ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਆਦਮ ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲੱਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਨਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜੋ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਲੋਂ ਵੱਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਮਤਲੱਬ ਵਿੱਚ "ਮਨੁੱਖ" (ਸਾਮਾਣਤਾ: ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹਭਾਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੱਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥਾਵਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਆਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਰੁਕ ਹੈ ਜੋ ਪਸ਼ੁਆਂ ਲਈ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਲੋਕ ਸੱਮਝ ਸੱਕਦੇ ਹਨ। ਸਹੀ ਮਤਲੱਬ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਉਸਦੇ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਤਿਨਿੱਧੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਕਨੂੰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਦਾਰ ਹੈ। ਅਸੀ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿੱਚੇ ਲਿਖੀਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੰਯੋਜਿਤ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਆਯਤ ਨੂੰ ਵੇਖੋ:

ਅਫਸੀਆਂ ੪:੨੪ "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਵੇਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਓ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਕੁਲੁਸਿਸਯੋਂ ੩:੧੦ "ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਧਾਰ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਰਚਨਾਹਾਰੇ ਦਾਂ ਸਰੂਪ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

ਉਹ ਨੈਤਿਕ ਵਧਿਆਪਣ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਨੇ ਉਹ ਨੈਤਿਕ ਵਧਿਆਪਣ ਨੂੰ ਖੋਹ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਬੇਇਤਬਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਹੁਣ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ (ਉਤਪਤ 9:6 ਵੇਖੋ)। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੁਣੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਣ ਲਈ ਆਜਾਦ ਸਾਧਨ ਅਤੇ ਚੋਣ ਕਰਣ ਦਾ ਰਾਸਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਣ ਲਈ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਦੇ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਡਿਗਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਗਿਆਨ, ਧਰਮ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਗਈ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨੇ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ, ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਅੱਛਾ ਕੰਮ ਕਰਣ ਲਈ ਦਿਲ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਚਾਲਚਲਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਮਹੀਮਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਣ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੁੱਝ ਇਸ ਸ਼ਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਦੇ ਭਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀ ਉਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੋ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿੱਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਜਨ 8 ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤੁੱਛਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੰਨੀ ਅਦਭੁਤ ਗਰਿਮਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।[20]

ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਅਸੀ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਸਬੰਧਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸਿਖਰ ਹੈ। ਸਵਰਗਦੂਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਬੱਚੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣ ਲਈ ਨਿਉਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੈ, ਜੋਕਿ ਹੁਣ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਵਲੋਂ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਂ।

5

ਮਨੁੱਖ, ਉਸਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਮ

ਅਸੀ ਉਤਪਤ 2:8 ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, "ਤੱਦ ਯਹੋਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਪੂਰਵ ਦੇ ਵੱਲ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਗੀਚੀ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਨੂੰ ਜਿਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਰੱਖਿਆ। "ਮਨੁੱਖ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਬਾਗ਼ ਬਹੁਤ ਉਪਜਾਊ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੂੰ ਚਾਰ ਨਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਚਾਈ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਅੱਜ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰੇਗਿਸਤਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ "ਹਰ ਦਰਖਤ ਨੂੰ ਜੋ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅੱਛਾ ਲੱਗਦਾ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਅੱਛਾ ਹੈ" ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿਤਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 3:9)।

ਅੱਜ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਉਹ ਹਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸਹੀ, ਸੁਖਦ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਕ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਵਲੋਂ ਕਿਹਾ:

ਉਤਪਤ ੧:੨੮ "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ, "ਵੱਧੋ, ਫੁਲੋ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਦੇਵੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੇਠ ਕਰ ਲਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ, ਹਵਾ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੇਠ ਲੈ ਲਵੇ।"

ਇਹ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰਨੇ ਲਈ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਅਸ਼ੀਸ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਵਿਆਹਿਆ ਜੋੜੇ ਲਈ ਇਕ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਆਹ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਵਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਭਰਦੇ।

ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਣ ਲਈ ਧਰਤੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲੱਭਣ ਲਈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਣ ਲਈ ਧਰਤੀ ਵਸਤੂਵਾਂ ਵਲੋਂ ਭਰੀ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਹੁਣੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਕਰਣ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਜਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਮਿਟਟੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀ ਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਲੋਂ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਠੀਕ ਵਲੋਂ ਵਰਤੋ ਕਰਣਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲ ਜਾਨਵਰਾਂ ਲਈ ਵੀ ਬਣਸਪਤੀ ਦੀ ਖਪਤ ਸੀਮਿਤ ਹੀ ਸੀ। (ਉਤਪਤ 1:29-30) । ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਾਬਿਲ ਦੀ ਉਸਦੇ ਭ੍ਰਾ ਕੈਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਾਪ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਤਨ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁੰਠਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਖਦ ਮਿਹਨਤ ਸੀ। ਉਸ ਪਰਿਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਸੁਖਦ ਅਤੇ ਬਹੁਤਾਇਤ ਵਲੋਂ ਫਲਦਾਇਕ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਦੇ ਉਕਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਸੱਚਾ ਸੰਤੋਸ਼ ਕਰਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੇਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਲਈ ਸੀ।

6

ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼

ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਇਸ਼ਵਾਰੀਅ ਰਿਵਾਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਮਾਜਕ ਸੰਧੀ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਈ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਲਈ (ਬਹੁਵਿਵਾਹ), ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਤੀਵੀਂ ਨੂੰ ਕਈ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਲਈ (ਬਹੁਪਤੀਤਵ) ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਅਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਆਜੀਵਨ ਲਈ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰੇ" (ਮੱਤੀ 19:6)।

ਵਿਆਹ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਸੀ: ਆਦਮੀ ਸਿਰ ਅਤੇ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਕ। ਇਸਦਾ ਮਤਲੱਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ "ਬੋਸ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਔਰਤ ਉਸਤੋਂ ਨਿਮਨ ਹੋ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮਧੰਦਾ ਆਨੰਦਪੂਰਵਕ ਚੱਲ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਗਵਾਈ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰੀਏਕ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪੌਲੂਸ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਚਾਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

੧ਤਿਮੋਥਿਉਸ ੨:੧੩ "ਕਿਉਂਕਿ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪਹਿਲੇ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਪਿੱਛੋਂ।"

੧ਕੁਰਿੰਥਯੋਂ ੧੧:੮,੯ "ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਸਗੋਂ ਆਦਮੀ ਤੇ ਔਰਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਔਰਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਔਰਤ ਆਦਮੀ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।"

ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਭਤੋਂ ਨਜਦੀਕ ਸੀ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਕਰੀਬ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਵਾਨ ਹੋਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਰੀਬ ਵਲੋਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰਸਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਵਿਆਹ ਹੀ "ਇੱਕ ਦੇਹ" ਸੰਜੋਗ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਇਸ ਕਾਰਨ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਨਾਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਬਣੇ ਰਹਾਂਗੇ।" (ਉਤਪਤ 2:24)। ਵਿਆਹ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ - ਬੱਚੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਅੱਜ ਕਈ ਸੰਸਕ੍ਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਬਨਾਏ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹਿਆ ਬੱਚੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਦੇਸ਼ **ਆਪਸੀ ਸੰਗਤੀ** ਹੈ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਜੋਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਸੰਸਕ੍ਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਮਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਸੰਸਕ੍ਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਲੇਕਿਨ ਨਰ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਣਾ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸਫਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਇਬਿਲ ਸਾਹਚਰਿਆ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂਕਿ ਆਦਮੀ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇ (ਉਤਪਤ 2:18)। ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਪਾਪ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਿਕਰਤੀਕ ਨਤੀਜਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਅਸੀ ਇੱਕ ਡਿੱਗੀ ਹੁਈ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਕਾਰਕ ਜਾਂ ਸਾਥੀ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਣ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਲਈ ਕਾਰਨ ਬੰਨ ਸੱਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਹਾਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਕੁੱਝ

ਲੋਕ ਵਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਾਰਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਲੇਕਿਨ ਹੁਣੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਉਪਹਾਰ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸਲਈ, ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਨਿਸਫਲ ਕਰਣ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥਾਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਯੋਨ ਅੰਤਰੰਗਤਾ ਵਿਆਹ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੋ। ਵਿਆਹ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਸਤਰੀਗਮਨ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿਭਚਾਰ ਬਾਇਬਲ ਵਿੱਚ ਮਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਤੀਵੀਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸੰਸਕ੍ਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਪਰਸਤਰੀਗਮਨ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇਹ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੌਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੋਨਾਂ ਲਈ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਯੋਨ ਅੰਤਰੰਗਤਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ੧੩:੪ “ਵਿਆਹ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨਾ ਕਰੇ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏਗਾ, ਜੋ ਅਨੈਤਿਕ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਹਨ।”

7

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਣਾ ਹੈ

ਉਤਪਤ ੨:੩ "ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿੱਨ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਬਣਾਈ ਰਚਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵੇਹਲ ਪਾਈ ਸੀ।"

ਕੂਚ ੨੦:੧੦-੧੧ "ਪਰ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਬਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨਾਉਣ। ਇਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਨਾ ਤੂੰ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਧੀ-ਪੁੱਤਰ, ਨਾ ਤੇਰਾ ਨੌਕਰ-ਨੌਕਰਾਣੀ, ਨਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਪਸ਼ੂ; ਇਥੋਂ ਤਕ ਕੇ ਤੇਰੇ ਘਰ ਠਹਿਰਿਆ ਪਰਦੇਸੀ ਵੀ।" ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਵਰਗ, ਧਰਤੀ, ਸਮੁੰਦਰ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਸੱਤਵੇ ਵਿਨ ਉਸ ਨੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਬਤ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ।"

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਛੇ ਦਿੱਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿੱਨ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਰਿਆ ਕਰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤਾ, ਲੇਕਿਨ ਸੰਪੂਰਣ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਲਾ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਯਹੂੰਨਾ 5:16,17)। ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਅਸ਼ਚਰਕਰਮ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਕਾਯਮ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਲੇ ਹੀ ਉਹ ਪਲ ਭਰ

ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਤਨ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਸਤਿਤੱਵ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਥੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਕਿ ਕੇਵਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸੰਪੂਰਣ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਲਈ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਮਾਨ ਮਿਹੈਣਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਥਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇੱਕ ਸਵਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਛੇ ਦਿੱਨਾਂ ਤੱਕ ਮਿਹੈਤ ਕਰਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢ। ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਤੋਂ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਜੀਵਨ ਗੁਜਾਰਾ ਲਈ ਆਧਿਆਤੀਮਕ ਪੋਸਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਰਹੇ।

ਇੱਥੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਵਲ ਆਰਾਮ ਕਰਣ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਿਚਤ ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਮਨੁੱਖ ਹਰ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਿੱਨ ਕਿਉਂ? ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਵਲੋਂ ਦਿੱਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ, ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ, ਦਿੱਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਪੂਰਾ ਇੱਕ ਦਿੱਨ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਦਿੱਨ ਹੋ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਉਸ ਦਿੱਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਭਾਗ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, "ਪੂਰਾ ਦਿੱਨ"।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂੱਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਕਰਣਾ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸਣਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਰ ਅਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਤੋਹਫ਼ਾ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਅਰਾਧਨਾ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ।

ਲੇਕਿਨ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਕੇਵਲ ਆਰਾਮ ਕਰਣ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆ ਦੇ ਬਣਾਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਮਹੱਤਵ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਿਟ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧ ਸਬਤ ਦੇ ਅਰਾਮ ਦਿੱਨ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ. ਜੀ. ਵੋਸ ਲਿਖਦੇ ਹੈ, “ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿੱਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਲਾਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਹੈ। ਹਰ ਹਫਤੇ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿੱਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇਤਹਾਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਉਗੀ ਅਤੇ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੁਆਤ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ।”[21]

ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨਾਸਿਤਕ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ ਸੱਤ ਦਿੱਨ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਵਰਗਾ ਕ੍ਰਾਂਤੀਵਾਦੀ ਫ਼ਰਾਂਸ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਠੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਨੰਤਕਾਲ, ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਪਾਲਨ ਨਾ ਕਰਨੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਉੱਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਿੱਟਾ

ਮੈਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ “ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬਸਤਰ” ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀ ਬਾਇਬਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲਾਂ ਵਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਕਰਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਇਕ ਸੰਸਾਰਿਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਸ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਲਨ ਬੰਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਕਿ ਕਈ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਮਸੀਹੀ ਵੀ ਇਸ ਲਾਲਚ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਏ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਇਸਲਈ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਖ, ਅਤੇ ਏਕਪਕਸ਼ੀਏ ਨਹੀਂ ਕਹਲਾਏ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਵਚਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀ ਬਾਇਬਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਤਪਤ 3 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਚਰਚਾ ਪੜ੍ਹਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਪਹਿਲਾਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਅਧਿਆਏ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਣ ਲਈ ਸਰਗਰਮ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸ਼ਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ! ਕਈ ਤਾਂ ਬੇਇਤਬਾਰਾ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਆਸਿਤਕ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ।

ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਦਿੱਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਉਤਪਤ ਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਅਧਿਆਏ

ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਇਬਲ ਦੀ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੀਂ ਨੇ ਉਤਪਤ 1 ਦੇ ਦਿੱਨਾਂ ਨੂੰ ਲੰਬੀ ਸਦੀਆਂ ਹੋਣ ਵਰਗਾ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿੱਨ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੂਚ 20 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਮਜਾਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ! ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲਾ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਪੁੱਜੇ ਵਲੋਂ ਲੰਬੇ ਸਮਾਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ।

ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ ਵਲੋਂ ਬਨਾਏ ਗਏ, ਜਿਸਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵਿਕਾਸਵਾਦੀ ਸਿੱਧਾਂਤ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਦਮ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਿਟਟੀ ਵਲੋਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਾਹ ਫੂੰਕਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੰਢਿਆ ਹੋਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਵਾ ਆਦਮ ਵਲੋਂ ਬਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਆਦਮ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਿਟਟੀ ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਪੂਰਵਜ ਵਲੋਂ ਆਉਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਲੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਵਰਗਾ ਦੀ ਕੁੱਝ ਲੋਕ ਆਦਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝੂਠਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਇਸ ਇੱਕਮਾਤਰ ਜੋੜੇ ਵਲੋਂ ਆਇ ਹੈ, ਕਈ ਜੋੜੋਂ ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਸ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋੜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ, ਤਲਾਕ ਦੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਣ ਉੱਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਤਪਤ 2 ਦਾ ਚਰਚਾ ਕੀਤਾ ਸੀ:

ਮੱਤੀ ੧੯:੪-੬ "ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿ ਵਿਚ ਹੀ, ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਬਣਾਇਆ?" ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੋਵੋਂ ਇਕ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਦੋ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ, ਇਕ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਆਦਮੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਾ ਕਰੋ।"

ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਆਂਕਿਆ ਜਾਉਗਾ ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਇਹ ਮੰਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜੋੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਸਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜਾਨਵਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਲੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਬਰਹਮਾਂਡ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਕਰਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਸਾਹਚਰਿਆ ਦਾ ਆਨੰਦ ਵੀ ਚੁੱਕਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸੰਘ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੱਚੀਆਂ ਦੇ ਉਪਹਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾਈ ਗਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਣਾ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਭੋਜਨ ਵਸਤਾਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਖੇਤੀ ਕਰਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਕਰੂਰ ਜਾਨਵਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਲਿਕ, ਉਹ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਲੋਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਣ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾ ਆਦਮ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਈ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲੱਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤੁਲਣਾ ਵਿੱਚ ਨਿਮਨ ਸੀ। ਹਵਾ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਨਾਇ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਥਿਊ ਹੇਨਰੀ ਆਪਣੀ ਬਾਇਬਿਲ ਕਮੇਂਟਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ "ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਲੋਂ ਤਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਕੁਚਲੀ ਜਾਵੇ, ਲੇਕਿਨ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਵੱਲੋਂ ਬਨਾਇ ਗਈ ਤਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ,

ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਕਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਹੇ। "[22]

ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਧਾਨ ਵਿੱਚ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੀਂ ਕੇਵਲ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲ ਸਨ ਬਲਿਕ ਮਨੋਹਕ ਰੁੱਖ ਵੀ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਉਪਹਾਰ ਬਹੁਤਾਇਤ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਹੀ ਇੱਕ ਜੋੜਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਵਲੋਂ "ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ" (ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਛੁਪਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ੍ਹ ਨਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਅਜੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ਸੀ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨੰਗੇ ਅਤੇ ਸੰਕੋਚ ਦੇ ਬਿਣਾ ਸਨ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਨੇ ਹੁਣੇ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਚੜਾਇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਪਾਲਣਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਠੀਕ ਸੰਗਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀ ਇਹ ਇਸ ਸਚਾਈ ਵਲੋਂ ਇਹ ਸੀਖਤੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਬਤ ਰੋਕਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਉਤਪਤ ੩:੮ "ਸੰਝ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਬਾਹ ਵਿਚ ਚਲਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਗ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ ਕੀਤੀ।"

ਵਰਗਾ ਚਰਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਆਰਾਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਉਪਸਿਥਤੀ ਵਿੱਚ ਆਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਧਿਆਤੀਮਕ ਤਾਜਗੀ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਆਨੰਦ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਇਸ ਅਨੰਤ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਜਿਨੂੰ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਸਬਤ ਦਾ ਦਿੱਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਖੋਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀ ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਪੁਸਿਤਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਚਿਆ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਾਂਧਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਅਸੀ ਅੰਤਮ ਆਦਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਣਗੇ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਜੋ ਉਸ ਵਾਚਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਯਿਸੂ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਤੀਤ ਕਰਣ ਲਈ ਆਇਆ, ਜਿਨੂੰ ਜੀਣ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਤਾਂਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲਮਿਲਾਪ ਹੋ ਸਕੇ। ਪੌਲੁਸ, ਰੋਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਦੋ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਤੁਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਤਨ, ਜੇਕਰ ਅਸੀ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਲਣਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵ੍ਵਾ ਦਾ ਪਰਵਾਰ, ਕੰਮ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਉਪਹਾਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰ ਸੰਗਤ ਕਰਣ ਦਾ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀ ਅਕਸਰ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਲੋਂ ਅਤੀਤ ਦਾ ਅਸੀ ਨੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਰੋਗ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਲੋਂ ਭਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਇਬਲ ਸਾਡੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਇੱਕਦਮ ਠੀਕ ਸੀ। ਧਰਤੀ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਇੰ ਤਜਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੋਗ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਸਿੱਧ ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ ਅਪਨੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੀ। ਵਿਕਾਸ ਦੁਆਰਾ ਬਿਹਤਰ ਵਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਇਬਿਲ ਸਿੱਧ ਸ਼ੁਰੁਆਤ ਵਲੋਂ ਨਿਆਗਮਨ (ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰੱਤ ਗੱਲਾਂ) ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਹ ਪਾਪ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਪਾਪ ਨੇ ਇਸ

ਸਭ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਨੇ-ਰੰਗਾ ਯੁੱਗ ਸੀ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਅਲਪਕਾਲਿਕ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਸ਼ਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਵੀ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਰਤੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਪਾਪੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸੱਜਿਆ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ, ਅੰਤਮ ਆਦਮ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਠੀਕ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਜਾ ਭੁਗਤਾਉਣਾ, ਦੁੱਖਾਂ ਵਲੋਂ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਹਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਸਜਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਗਤੇਂਗਾ, ਵਰਨ ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਣ ਲਈ ਮਰੇ ਹੋਇਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉੱਧਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਦੋ ਹਨ। ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੈ। ਅਸੀ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮ ਵਿੱਚ ਖੋਹ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦਾ ਤਰਜਮਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦਮ ਹੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕਦਮ ਸਿੱਧ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਵਿੱਚ ਲਾਏਗਾ।

ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ੪:੧੨ "ਕਿਸੇ ਦੂੱਜੇ ਦੁਆਰੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਥੱਲੇ-ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਰਾਹੀ; ਬਚਾਏ ਜਾਈਏ।"

ਯੂਹੰਨਾ ੧੪:੬ "ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਹੀ ਰਾਹ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੀ ਸਤ, ਮੈਂ ਹੀ ਜੀਵਣ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"

ਯੂਹੰਨਾ ੩:੧੬ "ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ, ਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ, ਸਗੋਂ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ।"

Footnotes

Robert L. Reymond, Contending for the Faith (Christian Focus Publications: Geanies House, Ross-shire, 2005), 39.

2 J. G. Vos, Genesis (Crown & Covenant Publications: Pittsburgh, Pennsylvania, 2006), 14.

3 Vos, Genesis, 25.

4Vos, Genesis, 25.

5 Vos, Genesis, 25-26

6 R. C. Sproul, Truths We Confess (P & R Publishing: Phillipsburg, New Jersey, 2006), I am indebted to Sproul for the following material found in his chapter on creation

7 Vos, Genesis, 33

8 Donald Macleod, The Person of Christ (Downers Grove: Inter Varsity Press, 1998), 51.

9 Reymond, Contending for the Faith, 43-44. For the other reasons see chapter entitled “in the Space of Six Days”.

10 Sproul, Truths We Confess, 127.

11 Charles H. Spurgeon, Only a Prayer Meeting (Christian Focus Publications: Geanies House, Ross-shire, 2000), 44.

12Donald Macleod, A Faith to Live By (Christian Focus Publications: Geanies House, Ross-shire, 2002), 97-98.

13John Murray, Collected Writings of John Murray (The Banner of Truth Trust: Edinburgh, 1977), vol. 2, 7.

14 Vos, Genesis, 43-44.

15 Reymond, Contending for the Faith, 50

16 Vos, Genesis, 58.

17 E. J. Young, In the Beginning: Genesis 1-3 and the Authority of Scripture (The Banner of Truth Trust: Carlisle, Pennsylvania, 1976), 53. [emphasis added]

18 J. Gresham Machen, The Christian View of Man (The Banner of Truth Trust: Carlisle, Pennsylvania, 1965), 121. Brackets are the writer's explanation.

19 Murray, Collected Writings of John Murray, vol. 2, 36-37.

20 Murray, Collected Writings of John Murray, vol. 2, 41.

21Vos, Genesis, 37

22 L. F. Cross, Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible (Marshall, Morgan & Scott: London, 1970), 7.

Dr. Kuldip Singh Gangar received his undergraduate education in England and taught Religious Studies at Beauchamp College. He received advanced degrees in ministry from Westminster Theological Seminary (M. Div.; Th. M; D. Min.) and Master of Theology in New Testament from Princeton Seminary. He served as pastor in Canada and the US for 21 years before being called as Missionary to produce Biblical literature for EastIndians in various Indian languages.

In this series from True Path to God:

1. What is God?
2. What is God Like?
3. Creation and Man's Place in the World
4. The Greatest Opportunity: The Covenant of Works
5. The Great Catastrophe: The Fall
6. Jesus the Only Savior of Mankind
7. Jesus is God
8. Saved by Grace Alone

ISBN 978-1-927769-00-3

9 781927 769003

www.truepathtogod.org